

dağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Nihat İSPİR

Ömer KAYAOĞLU

Gülsun PAYLAŞAN

A. Ersan GÜNDÜZ

Hüsnü AYDOĞMUŞ

M. Cavit ALPARSLAN

Memduh SOYLU

Şeref Bedri ERDEM

Dr. Kriton DİNÇMEN

Gürol KORKMAZ

Mustafa ÖZDEN

Emine KARNAK

G. Mehmet KARNAK

Kıymet POLAT

H. Yeşil GÜLBAHAR

H. Cüneyt ÖZKUL

Pervin BİLİR

Ahmet SAMUR

Uğur KAYA

12/92

ABONELERİMİZ

196- Hasan Sait TÜRK
Bahçelievler Teoman Paşa
Ca. 140. Sok. Pamuk Apt.
No: 14/12 ANTALYA
Tel: 481731

197- Sebahattin BERİKMAN
P.K. 48 AYDIN

198- Zeynep ŞEN
Bahçelievler 17. Sokak
Başak Apt. No: 54/13
ANKARA

199- Ahmet Rıza ÖCAL
Bölge Trafik denetleme
İstasyon Amiri
Milas-MUĞLA

200- Ömer ÖZTÜRK
Emniyet Müdürlüğü
Başkomseri
Turgutlu-MANİSA

201- Aydın DİRLİK
Sokullu Mehmet Paşa Caddesi
Nakış Sokak No: 33/16
Dikmen-ANKARA

202- Hüseyin KAYA
Çilek Sitesi C-Blok No: 5
Kdz. Ereğli-ZONGULDAK

203- Osman Sulhi AKSU
Beyaz Karanfil Sokak No: 49
Levent-İSTANBUL

204- Gülseren-Osman ÖZ
Dicle Caddesi Tunca Sok. No:1
Beysukent-ANKARA
Tel: 235 12 51

205- Hilmi Ziya APAK
1718. SOKAK NO: 7/1
35530 Karşıyaka-İZMİR
Tel: 816762

206- Mehmet Yücel FIRAT
TRT Bölge Müdürlüğü
İZMİR

207 - Güler-Kemal GÜLİTER
T.A.İ. Lojmanları B-9/6
Mürtet/ANKARA
Tel: 298 16 83

208- Suat NIKSARLI
Kaletepe Vergi Dairesi
KIRIKKALE

209- Şener BİLGİN
Emniyet Şube Müdürlüğü
NİĞDE

210- Güner ÖZMEN
Çevre Yolu Sitesi Çetin Emeç
Bulvarı B-Blok No: 99/36
Balgat/ANKARA

211- Selahattin ÖZDİL
Soysal Han 1. Çarşı No: 16/2
Kızılay/ANKARA

212- Hasan ÖĞÜNÇ
Müderriş Hüseyin Efendi Mah.
23960-Ağın/ELAZIĞ
TEL: 2135

213- Fahrettin TÜZÜN
Müderriş Hüseyin Efendi Mah.
23960-Ağın/ELAZIĞ
Tel: 2205

214- Ömer Lütfü ASLAN
Tatar Ağası Mahallesi
23960-Ağın/ELAZIĞ
Tel: 2054

215- Sevilay YAVUZ
Me-Sa Avrupa Konaklar Sitesi
A 3 Daire 5 Altunizade
Üsküdar/İSTANBUL
Tel: 341 69 88

216- Nebahat ERGUN
Plajyolu Çilek Sok. No: 6/10
Caddebostan/İSTANBUL

Sahibi
AĞIN Kültür ve Dayanışma Derneği
Adına
Dr. VÂKIF ÖZKUL

★
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
MUAMMER NİKSARLI

★
Yazı Kurulu
Nihat ASYALI
Dr. Vâkif ÖZKUL
Nihat İSPİR
Rüştü ASYALI
Muammer NİKSARLI
H. Cüneyt ÖZKUL
M. Cavit ALPASLAN
Yıldız İRENGÜN

★
Yazışma Adresi
Necatibey Cad. Uysal Apt. No. 20/16
Tel: 230 11 54 06430 - ANKARA

★
PTT 101843 NOLU
Çek Hesabı

★
Gönderilen yazılar yayınlansın
yayınlanmasını iade edilmez ve
telif ücreti ödenmez

★
DERGİMİZ AYDA BİR ÇIKAR
Yıl: 2 Sayı: 16/1992
Dizgi-Grafik: Biçem Dizgi Üniteleri
Baskı: Tarhan Ofset - 229 91 55
Ön Kapak: Gani DAYI
Savaş BEYDEMİR
(Ağustos 1980 Hozakpur)

YENİ YILA GİRERKEN DÜŞÜNDÜKLERİMİZ

Elinizdeki Aralık ayı dergimizle, sizlerle 1992 yılının son beraberliğimizi noktalamaktayız. Bir ay sonraki Ocak ayı dergimiz de sizlerle 1993 yılının ilk beraberliğimiz olacak. 31 Aralık 1992 Perşembe akşamı saatler 24⁰⁰ ü gösterirken bir sonu ve bir başlangıcı aynı anda yaşayacağız. Bir yıl biterken bir yıl başlayacak. Herzaman olduğu gibi büyük umutlar, temenniler, dilekler, istekler... Şöyle bir oturup düşüsek, saatler 24⁰⁰ ü gösterip geçtiği an saniyenin kaçta, kaçta, kaçta biri? İfadesi bile mümkün olmıyan bu zaman diliminde bir anda neler nasıl ve niçin değişecek? Bu, yani eski ve yeni yıl, topraktan asfaltı geçen, darken genişleyen bir yol gibi biten ve başlayan somut bir şey midir ki umutlarımızı bu kadar coşturmakta? Üstelik bu bitiş ve başlayışı, bir saniyenin bitip diğerinin başlayışı olarak tarif ve tesbit etmeğe çalışsak bile, zaman saniyeler arasında da devam etmiyor mu? Peki zaman nedir? Zaman dediğimiz soyut bir kavram var. Eskilerin "ezelden-ebede" diye ifade ettiği geçmişten geleceğe ne başlangıcı ve ne de sonu olmıyan bir kavram. Hiç bir ölçüye ve birime sığdırılmıyan bir kavram. Ancak, insan aklı her şeyde olduğu gibi zamanda da bir ölçü ve birime ihtiyaç duymuş. (Maddi ve manevi her şeyde ölçülerin kaçırıldığı şu günlerde özellikle hatırlanması gerekli bir konu) Konuyu mantık yoluyla açıklamaya çalışırsak, önce gece, gündüz ve günler, sonra aylar, mevsimler ve yılların farkedildiğini söyleyebiliriz. Sonra da, saatler, dakika, saniye ve saliselerle birimlendirilmeye çalışılmış zaman. Ve hayatın bütün faaliyetleri, bu zaman ölçü ve birimleri içerisinde bir sisteme, bir düzene sokulmaya çalışılmış. Saatlerin bir tik-takı arasında bitirip ve başlayacağımız eski ve yeni yıldan söz edecekken bir düşünce-mantık fantezisiyle nerelere geldik...

Evet, eski ve yeni yıl. Yeni yıldaki umutlar, istekler ve beklentilerden söz edeceksek eski yılı hatırlamamak mümkün değil. Neler istedik ve bekledik, hangileri ne dereceye kadar gerçekleşti? Bu karşılaştırma kişisel de olabilir toplumsal da.

Biz burada yalnız Türk toplumu olarak değil. İnsan olarak ta içimizi sızlatan, utançlık duyguları veren, bir türlü hatırimızdan çıkmıyan bir kaç konudan söz etmek istiyoruz.

Terör denilen vahşet. Ne istediği, ne istemediği belli olmıyan, anne karnındaki çocuktan beli bükülmüş ihtiyara kadar, kadın erkek demeden, kişi ve grup ayırmadan öldüren, yakan, yıkan, şu veya bu isimle "öğünlendirilmiş" ro

(Devamı Sayfa 7'de)

BİR KARADENİZLİNİN AĞIN ANILARI

Ömer KAYAOĞLU

1961 yılı 30 Ağustosunda Yarbaylığa yükselmişim. İzmit'teki birliğim dağıldığı (lağv olduğu) için atanmamı bekliyordum. İzmit'e Erzurum'dan gelmişim artık doğuda bir yerlere gönderileceğim aklımdan geçmiyordu. Daha önceden eşimle görüşmüş, uygun bir yere atanmazsam emekliliğimi isteyeceğimi kararlaştırmıştık. Dolayısıyla heyecan içindeydik. Sonunda emrim geldi: Elazığ.

İlkin çok şaşırdık ve üzüldük, hayallerimiz yıkıldı. O gece mutadım olmadığı halde biraz içki aldım. Eşim ve çocuklarımla görüşüp kesin kararımızı verdik, hemen emekliliğim için dilekçeyi verecektim ancak bu işlemi yeni birliğime gittikten sonra yaptırmam gerekiyordu.

Bir kaç gün sonra trenle Elazığ'a hareket ettim. Çoluk çocuk şimdilik İzmit'te kalacaklardı. Emeklilik işim uzarsa ev İstanbul'a taşınacak, sonrasını ayrıca düşünecektik.

Trende, geride bıraktıklarımın hüznünü yaşarken Ağın'ı görme fırsatı doğduğu için biraz keyiflenmişim. 25 yıldan beri sürekli dinlediğim Ağın'ı görmek iyi bir avunma oldu bana. Ağınlı Hüseyin Kabasakal okul arkadaşımdı. Okuldan sonraki yıllarda çokça beraber olmuş, ailece kaynaşmıştık. Ağını, Ağın'daki yaşama biçimini 25 yıla yakın bir süre ilgi ile merakla dinlemiş, hatta Ağın'ı görmeden Ağın için şiirler bile yazmışım.

Elazığ'a varınca ilk fırsatta Ağın'a gitmeyi kafama koydum. Oralari görmek hayâl ile gerçekleri karşılaştırmak çok enteresan olacaktı.

Birliğime salı günü varmışım. Pazarı iple çekmeye başladım. Şoföre bir gün önceden gerekli talimatı verdim; yedek benzin, araba bakımı, yanımıza almamız gereken öteberi v. b. hepsi hazır olacak, sabahleyin erkenden yola çıkacaktık.

Önceden yol hakkında biraz bilgi edinmişim. Yörenin haritasını da yanıma aldım. Keban üzerinden gidilecekti. Haritaya göre yol civarında ufak yerleşme birimleri de vardı, gerekirse sorabilecektik.

Pazar sabahı erkenden yola çıktık, bir süre sonra Keban'a vardık. Oraya da uğrayıp bir çay içelim istedim. Erkendi. Güçlkle bir kahve bulduk. Kahveci çayı henüz demlememişti. Beş-on dakika bekledikten sonra çaylarımızı içebildik. Çaycıdan da bilgi alarak tekrar yola koyulduk, ver elini Ağın...

Atanma işi ve sonrasında yaşadığımız telâştan Kabasakallarla haberleşmemiştik. Onlar Ankara'da idiler. Ben, Kabasakalın annesini, babasını görecek, Ağın'ı dolaştıktan sonra dönecektim. Dostlarıma ondan sonra mektup yazacak (güya) sürpriz yapacaktım.

Uzaktan Ağın göründü. Yaklaştıkça heyecanım artmaya başladı. Saat 8.30 sularında Ağın'a vardık. İlk evleri görünce, yollarda bir adam bulmak ve Kabasakal-

ların evini sormak için iyice yavaşladık. İlk gördüğüm adamın yanında arabayı durdurdum; çağırarak Kabasakalların evini sordum. O da bana tarif etmeye başladı. Bilmediğim yerin tarifinden ne anlayabilirdim ki... Sonra adamı arabaya alarak onun klavuzluğunda Kabasakalların avlusuna vardık. Korna çaldık. Klavuzumuz arabadan inerek kapıya doğru yürüdü. Tam o sırada kapı açıldı. Bir de ne göreyim, ilkin Hüseyin, ardından eşi Safiye, Hüseyin'in annesi babası ve tanımadığım bir iki kişi avluya doluştular. O kadar şaşırmışım ki bir süre arabadan inemedim. Yaşamımdaki en büyük sürpriz gerçekleşiyordu. Gözlerime inanmadım. Hayal görüyorum sandım. Bu tepeden inme, umulmadık ziyarete onlar da şaşırmışlardı. Meğer onlarda izine gelmişlermiş ne umulmadık rastlantı.

Sarılip öpüşmelerden sonra eve girdik. Kahvaltı sofrası ortada duruyordu. Bazı çay bardakları dolu, bazıları yarımdı sofrada. Hemen buyur edildik, aç olduğum halde şaşkınlık ve heyecandan bir lokma yiyecek durumda değildim. Dilim damağım kurumuştı. Bir çay içtim sadece. Heyecan yatıştıktan sonra sofraya oturabildim.

Sohbet sohbeti izledi, öğleye yakın saatlerde Ağın'ı dolaşmaya çıktık. Vahşen'e kadar gittik, bir su başında oturduk. Çevremizde başka Ağınlılar da vardı. Orada da bir süre söyleştikten sonra bağlara doğru bir geziye çıktık.

ÇOK YAŞAYAN MI BİLİR, ÇOK GEZEN Mİ?

Kabasakallarla 25 yıla yakın bir süre çokça bir arada olduk Ağın'ı görmeden yöre folklorundan tutun da yemeklerine, dut kurusundan bulgurun yapılmasına kadar neler anlatılmadı neler. Ama ben orada başka bilmediklerimi de gözleme olanağını buldum, o zamana kadar görmediğim iri narları ve nar ağacının serüvenini.

Ufak bir karpız ırılığında narlar ve bu

meyvaları güçlkle taşıyan nar ağaçcıkları. İşin tuhafı bu nar ağaçcıkları (ağaç demeye dilim varmıyor) kışın yere yatırılır ve toprakla örtülürmüş. Ben Ağın'a gitmesem bundan hiç haberim olmayacaktı. Sonraki gidişlerimde gömülmüş durumdaki nar ağaçcıklarını da gördüm. Dostlarım da bunu normal bulmuşlar ki bana hiç anlatmadılar. Oysa bu narlar birer doğa harikasıydı.

Akşam üzeri Ağın'a ve dostlarıma veda ederek Elazığ'ın yolunu tuttum, tekrar dönmeye söz vererek.

FIRAT ÜZERİNDE ASMA KÖPRÜ

Kabasakalların Elazığ'da bazı akrabaları varmış. Onların adreslerini aldım. Fırsat düştükçe görüşüyordum. Bir gün Ağın'a gitmek istediğimi, onların da durumları müsaitse birlikte gitmemizin uygun olacağını söyledim. Memnuniyetle kabul ettiler. Bir pazar günü için sözleştik.

Yola çıkacağımız sırada bana Keban üzerinden yolun çok dolaşık olduğunu, oysa Ağın'a gitmek için kestirme yolun bulunduğunu söylediler. Fırat üzerindeki asma köprüden geçerek gidersek yolumuzun üçte bir oranında kısalacağını da eklediler. Doğal olarak kabul ettim. Onlardan daha iyi bilecek değilim ya... Hele Fırat üzerinde bir asma köprüünün olabileceğini hiç düşünmemiş ve duymamışım.

Bu ileri teknik (!) nasıl olmuş da ilkin bu yörede uygulanmış ve benim haberim olmamış. Dostlarım Ağın'ın her şeyini anlattılar da nasıl narları anlatmamışlarsa bir kaç aydır bölgede bulunduğum halde asma köprüünün varlığını kimsecikler söylemedi bana.

Çemişkezek'i kuzeyde bırakan ham yoldan ilerlemeye başladık. Yol hamdı ama düzgündü. Bir ovadın ilerliyorduk. Sol

uzağımızda bir hareket sezdim. Ne olduğunu anlayamadım. Yol arkadaşşıma sordun. Onlar "Toy" dur dediler, adını duyduğum Toyları da görmüş oldum. Kocaman kuşlardı. koyun sürüsü gibi bir arada otuyorlardı. Arabayı durdurarak seyredelim dedik. Hayvanlar bir tehlike sezmişçesine gürr diye havalandılar ve güneye doğru uçup gittiler.

Fırat uzaktan göründü. Fakat ortada köprü yoktu. Yol arkadaşlarıım şu tümseği aşarsak köprü görünür dediler. Bir kaç dakika sonra köprü'nün başına vardık. Aman yarabbim bir de ne göreyim, karşıdan karşıya iki ip germişler, aralarına tachtacıklar dizerek asma köprü (!) yapmışlar. Bu köprüden yaya olarak geçmek cesaret işi iken araba nasıl geçerci acaba? Köprü'nün başında bir kaç adam gördük. Motorlu araçların geçmekte olduğunu onlar da teyit ettiler. Tekerlek izleri de seçiliyordu. Şoförle göz göze geldik. 'Geçeriz Komutanım' dedi. O andaki halimi anlatacak kelime bulmak imkânsızdı. Belki de korkudan sararmış olabilirdim. Fakat yiğitliğe de leke süremezdim.

Bizler yaya olarak önden yürümeye başladık arada bir aşağıda burgaçlar, anafolar yaparak akan Fırat'a gözüm kaçıyor, başım dönüyor, hemen dönüp önüme bakıyordum. Böyle korkular içinde karşı kıyıya vardık ama bir oh çekemedim, arabayı ve şoförü düşünüyordum.

Şoför öbür baştan köprüye girdi. Yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Korku ve heyecanım doruklara varmıştı. Sırtımı çevirdim köprüye, bakacak halim kalmamıştı. Birden arabanın homurdanarak yanıma geldiğini gördüm. Dünyalar benim oldu. O korku, ve heyecanın ardından bu sevinç insanı pek alâ kalp durmasından öldürebilirdi.

Not: Sayın Kayaoğlu'nun şiirlerini ve yazılarını bekliyoruz. Ağınli olmayan böyle dostlara can kurban

Ağın'a vardık. Bu satırları yazarken yine heyecanlanıyorum. Kabasakalların evine gittik. Korkumu ihtiyarlara hiç belli etmeden ellerini öptüm. Yemekten sonra Hüseyin'in babası Mustafa amcaı da yanıma alarak Ağın içinde tur attık. İkindiye doğru Elazığ'a dönmek için vedalaştık. Kestirme yol düşünmeden Keban üzerinden Elazığ'a döndük.

Emeklilik dilekçemi çoktan vermiş haber bekliyordum. Son veda için Ağın'a bir defa daha gittim. Sanırım Mart başlarıydı. Kabasakal ailesi bizi ağırladıktan gayri arabaya da torbalar içinden bir şeyler koydular. Ellerini öptüm. Boynuma sarıldılar emeklilik durumumu bildikleri için artık buralara gelmezsin diye ağlaştılar. Benim de gözlerim yaşardı. Hüzünlendim. Ruhları şadolsun. Sağlıcakla kal Ağın dedik yola koyulduk. Bir hafta sonra da elveda askerlik, elveda Elazığ ver elini İstanbul diyecektim.

Kabasakal dostlarım sayesinde Ağın'ı sonraki yıllarda da izlemeyi sürdürdüm. Şimdi İstanbul'da Hüseyin'le çok yakın oturuyoruz. Haftada bir kaç kez görüşebiliyoruz. Ağın hakkında son zamanlardaki izlenimlerim pek iç açıcı değil "yiğitlere yiğit olmuş" evlâtları gurbetlere dağılmış durumda. Aralarında dayanışma görülüyor değil, ancak Ağın için yeterli olacağından kuşku eksik olmuyor.

Ağınlının hoşgörüsüne dayanarak vaktiyle Harput için yazdığım bir şiirin giriş dördlüğünü biraz değiştirerek aşağıya alıyorum:

Gönüller dara düştü

Gülmek ağıra düştü

Yemiş felek sillesin

Ağın kenara düştü.

AĞIN

KÜÇÜK ADAM

Sana bir dünya kurmuştum devler ülkesinde.
Küçük gövdeni altın saraylara oturttum,
Yüreğindeki çamura sevdamla sıva yaptım.
Bekledim büyürsün diye
Büyümedin Küçük Adam, ben yine sana taptım...

Görmediğin bilmediğin bir dünyada
Sevgi oldum, vefa oldum, dostluk oldum
avuçlarında.
Sen yine küçük,
Sevdam büyük...
Taşıyamadın Küçük Adam aydınlığımı
Ağır geldi sana bu yük!..

Gülsun PAYLAŞAN
17. Kasım 1992-Ankara

(Başyazının Devamı)

botlar. "Örgütlendirilmiş" diyoruz, "robotlar" diyoruz. Ne acıdır ki, örgütlendirip robotlaştıranlar insan görünümündedir, biz onları seziyoruz, biliyoruz daha da acısı bunlar devamlı olarak karşımıza geçip insan hakları, sevgi-barış-kardeşlik nutuklarıyla dünyamıza düzen vermekteler. Bu kafa, saatin bir tik-takı arasındaki zaman diliminde nasıl değişecek ve esasen değişmeye de niyetli mi?

Kendi emperyalist çıkarları dğrultusunda uydurarak çizdikleri sınırlardan birinin ihlali ya da bir ülkenin bağımsızlığı sloganlarıyla, (aslında yalnızca çıkarlarını korumak için) bütün bir dünyanın medya imkânlarını da kullanarak, bombalı vahşetleri, yangınları, ölümleri bütün bir insanlığa televizyon ekranlarından canlı yayınla takdim etme kurnazlığındaki o kafa da değişecek mi? Ve de hele; bu vahşeti büyük bir vurdumduymazlıkla seyreden o kafa?

Uygarlığın ve bütün insani değerlerin merkezi diye yutturulan kıtanın merkezinde yaşanmakta olan vahşet. Renginden, dilinden, dininden dolayı horlanan, ezilen, hatta diri diri yakılan insanlar. Daha elli yıl önce aynı bölgede yaşanan bir başka ayrılıkçı katliamı, elli yıldır bütün dramatik ve acındırma yöntemleriyle insanlığı etkiliyerek canlı tutmağa çalışan, ancak bugün susanlar, hatta bıyık altından gülenler. Sonra da utanmadan sıkılmadan gelip insan hakları ve uygarlık düzeyleri üzerinde müfettişlik yapanlar. Bu utanmaz, çifte standartlı, namussuz, aşağılık müfettişlik soy-tarılıklarına hesap vermeye kalkan insalarımızın kafası da bir tik-tak arasında değişecek mi?

"Umut fakirin ekmeğidir" derler. Sevginin, kardeşliğin, hoşgörünün, namusluluğun ve barışın fakirliğini yaşadığımız bir zaman dilimine gelinmiş olsa bile, tarih boyunca, bu kavramları tümüyle şahıslarında toplayabilen nice güzel ve ulu insanlarımızın yetiştiği Anadolumuzda biz de umutluyuz diyoruz.

Sevgi, kardeşlik, barış dolu yılların özlemine giderecek günler ve aylarla dolu olmasını dilediğimiz yeni yılınızı, Derneğimiz ve Dergimiz adına kutlar, hepinize sağlık ve mutluluklar dileriz.

Nihat İSPİR

AĞIN'A DAVET

A. Ersan GÜNDÜZ

Yazımın başlığı kendisini tam Ağın'lı sayan kimseler için, biraz abartılmış gelecek okuyanlara. Ama gerçeği yazmak, herhangi bir konuyu abartmak değildir. Davetimiz Ağın'ı ve Ağın'lığı unutanlara. Gurbetteki Ağın'lıların tümü bu kapsam içine girmez. Sözümüz bu kapsamda olanlara. Ağın'lı olup da Ağın'ı unutanlara sitemimiz. Bu nedenle Ağın'ı anımsatalım dedik onlara.

Bizler Ağın'da inatla ve Ağın'ı severek oturan ve ak toprağının sihirinden kurtulamayanlar olarak, bu şirin ilçeye bağlanmış kalmışız. Ama "nedir sizi buraya bağlayan?" diye bir soru soran olsa anlatacak birşey de bulamayız. Yalnız şunu söyleyeyim. Kişinin var olduğu toprağı sevmesi ve ona bağlanması bir sevdadır. Herkes yaşayamaz bu sevdayı.

Yazının başında da değindiğim gibi; sözümüz zorunlu olarak Ağın dışında olanlara değil. Sözümüz, kendileri emekli olmuş, büyük kentlerdeki yaşam koşulları

hiç de iyi olmayan, Ankara, İzmir, İstanbul, Kırıkkale gibi kentlerin kenar mahallerinde yaşamlarını kıt kanaat sürdürüp de Ağın'a gelmeyenleredir. Nedir o hemşehrilerimizi oralara bağlayan? Temiz havasımı, taze sebze ve meyvelerimi, yoksa sadece büyük kentte oturuyor desinler diye mi oturuyorlar oralarda. Kendilerine sorduğumuz da; "Efendim sağlık sorunum var, Ağın'a gelip ne yapayım?" derler. Belki şu anda gerçek sağlık sorunları varsa haklılar. Ama bu Ağın'dan kopmayı gerektiren bir neden değildir kanımca.

Ağın'ın şu andaki nüfusu 2800. Sorarım size hangi uzman doktor gelir de Ağın'da muayenehane açar? Bir eczane varken, hangi eczacı ikinci eczaneyi açmayı göze alır? Hangi esnaf bol çeşit getirmeyi göze alır? İşte bu tür örnekleri çoğaltmak hiç de zor değil. Bu tür hizmetlerin Ağın'da oluşmasını istiyorsak en önce nüfusu artırmak zorundayız. Eğer hemşehrilerimiz bir an önce Ağın'a gelmeyi ve yeniden Ağın'lı

olmayı, Ağın'ı yaşatmayı göze alırlarsa, nüfusumuz çoğalır ve bu saydığımız sorunların hiçbirisi kalmaz. Çünkü bu tür hizmetlerin bir yerleşim birimine gelmesi nüfusla orantılıdır. Nüfus, bir yerleşim birimi için en önemli etkidir. Bu nedenle biz, Ağın'da Ağın'lılar olarak nüfusu çoğaltmanın yollarını arıyoruz. Onun için Ağın'da iki yıl önce bir konut kooperatifi kurduk. Gurbette yaşayan, Ağın'da evleri kalmamış hemşehrilerimiz Ağın'da konut sahibi olsunlar diye. Bizim bu girişimimizi destekleyen belediyemiz, kooperatife 458 dönüm arsayı sembolik bir fiatla verdi. Yani şu anda kooperatifimizin 458 dönüm arsası var. Bu şu demektir. 400 konut yapılırsa her konuta bir dönüm arsa tahsis edebiliriz. Bunu yazmakla kooperatif reklâmı yapıyor diye bir kaniya kapılmasın kimse. Bu kooperatifi kurup ücretsiz olarak hizmet verenlerin Ağın'da fazlasıyla evleri var. Sadece gurbetteki hemşehrilerinin Ağın'da evleri olsun, açacak kapıları olsun diye omuzladılar bu görevi. Ama bunca özveriye karşın, ciddi olarak başvurup da kooperatif üyesi olmak isteyenler birkaç kişiyi geçmedi bugüne dek. Gönül isterdik ki biz Ağın'da bu ışığı yaktığımız zaman tüm Ağın'lılar koşsunlar. Genede umudumuzu yitirmiş değiliz. Bugün olmasa da, yarın mutlaka bu mutlu günün geleceği inancındayız.

Çoğu kez büyük kentlerde yaşamlarını sürdüren hemşehrilerimizle karşılaşıncı, hoş-beşten sonra; "Nerelerdesin, neden Ağın'a gelmiyorsun?" oluyor. Aldığımız yanıt ise acıma ve buruk. "Nereye geleyim, Ağın buram buram burnumda tütüyor ama ev yok, kimsem yok." Bunu diyen hemşehrilerimize deriz ki, eğer bu sıla özlemi sizi yakıp kavuruyorsa, burnunuzda buram buram Ağın tüteceğine, yapın evinizi Ağın'da

bacanız tüksün. Bizler de bir komşumuzu yeniden kazanmanın mutluluğunu yaşayalım. Ağın'lı aileler yeniden tanışıp kaynaşsınlar. Çocuklarımız birbirlerini tanıyıp, Ağın'lı olma bilincine varsınlar. Hep birlikte geleneksel Ağın'ı yaşayalım.

Baharın güzelliğini yaşayalım. O bembeyaz badem çiçeklerinin kokularını birlikte soluyalım. Bahçelerimize hasıl (sebze) yapalım, su nöbetleri takibedelim kürek omuzumuzda. Dut zamanı olsun, alalım ak çarşafı koltuğumuzun altına inelim dut bahçelerine, lokum gibi dutları sallayıp birlikte yiyelim. Daldan dut sailayanın "üstümü" diye seslenişini duyalım. Bohça bohça otlar taşıyalım bahçelerimizden. Bağları-mızda yetimler gibi duran, yalnızlığın ve bakımsızlığın simgesi olmuş ağaçlarımızı ve teveklerimizi (asma) yeniden canlandıralım. Ceviz ve bademleri çırparken yüzü-müz olsun sırık vurmaya. Kış olsun gene komşular arası sıralar yapalım. Evlerde toplanıp, Ağın'ı yeniden var etmenin ve kaynaşmamızın mutluluğunu tadalım. Odanın orta yerine konulsun ekmek tahtası, üzerinde bastık, (pestil) sucuk, tarhana, kuru dut, ceviz, nar ve ünlü Amasya üzümümüzü tadalım hep birlikte.

Yeniden Ağın'da Ağın'lı olup, mutlu günler yaşamak umuduyla yineliyoruz davetimizi.

NOT : Kooperatifimiz 458 dönümlük arsası, yeni Pağlık köyünün batısındaki; doğusu, kuzeyi ve batısı yoldan başlayan meyilli arsadır. Pağlık su şebekesinin de altında bulunan bu arsa, bugünkü kupkuru yüzü ile; göle bakan Pağlık köyü gibi yemyeşil Ağın'ın yeni bir mahallesi olmanın beklentisi içindedir. Ağın adresimize başvurularınızı bekliyoruz.

(AĞIN)

Yükseğine çıksam birkez seyran eylesem,
Geçmişine türkü olsa bir de söylesem,
Dalsam, efkarlansam, dertli gönlüm eylesem,
Aşıklar deseki bu ses, divana benzer...

Terki diyar etmiş gideni görebilsem,
Çelebiden aşağı, Koçana inebilsem,
Hakime takılıp evime gelebilsem,
Hakim çok şakıyan bülbüle benzer...

Hasretin çekene sorsam ıssız dağları,
Üzüm, incir, ceviz, dutu, narları
Billur gibi akan gür pınarları
Munzur suyundaki gözeye benzer.

İntizar eden yok yaralı bülbül gibi,
Hasretin giderir her iki çınar dibi,
Dilde İbik dayı ve Gülnaz bibi
Ağın'ın dilleri bahçede güle benzer...

Lollarla, temürlü koyunları salanda,
Ortagöl yollarda kıybetlere dalanda
Osman dayı bağda üzümünü yolanda,
Ağca bayırda toz, yazın harmana benzer...

Sütler kaynamada sabah kuşluğa kadar
Kuzular meleşir yollarda zarı zar,
Güz olur Ağın'dan çekilir azar, azar,
Gurbetçi yolcusu, Ağın limana benzer...

Yalañcı bir Cennet sanırsın bu halyle,
Modanlı, Havnası tanınmış gür balıyla
Gölde Feribotu, kayıkları, Saliyla
İç deniz burdadır sanki göl Van'a benzer.

Teninde canım ben, istemem başka beden,
Gönlümü sen çaldın Aşkım sendedir neden"
Yaz olur dolarsan sayılmaz gelen, giden
Samimi hallerin sanki aşika benzer...

Ruhundan belliki geçmişine hasretsin
Yetişen neslinin bedeninde bir etsin
Adınla, sanınla çok değerli kıymetsin
Can ile canansın, yolun vuslata benzer...

Sen benim biricik beldemsin AĞIN
Bağın, bahçen, tarlan, enginin, dağın,
Bingöl yaylasından kötü değil otağın,
Köylerin, yolların, barajın güle benzer..

Gönlümü sen aldın, halimi bilmez oldun
Hasretin çekmeden yandım, yıkıldım, soldum
Andıkça ağladım, kalbi matemle doldum,
Akşamın, Şafağın, Sabahın, Tana benzer.

Gönül bağlarımın aşığı, yoldaşısın
Karşıda benbeyaz duran Osman başısın
Ölenin, kalanın kanısın, kardeşisin
Üçtepe önünde, yeşil gerdana benzer...

Köylerine selam, onlarada aşkım var
Tatlı bir kazasın, hepsi tanış, hepsin sar
Sana bulunmazkı senden öte sadık yar
Çok tatlısın AĞIN, adında sana benzer...

Hüsni AYDOĞMUŞ

TOM AMCANIN KULÜBESİ

Yazan: M. Cavit ALPASLAN

Ankara'nın seçkin bir semti, seçkin bir okulu. Ders yılının son günleri. Sınıf teftişlerini sürdürüyorum. Dördüncü sınıfa girdim. Dışarda hava açık, sınıf aydınlık, coşkulu çocuklar.

Sohbet havasına girdik. Soruyorum cevap veriyorlar. Tartışıyoruz. Cin gibi oğlanlar, bıcır bıcır sevimli kızlar. Öğretmen bir köşede ayakta bizi izliyor. Ben sohbet arasında sınıfın yönetim konusundaki bilgilerini yokluyorum.

- Bu sınıfın başkanı kim, dedim.

Hep birden cevap verdiler:

- Kürşat, öğretmenim!

Kürşat ayağa kalktı. Diğer öğrencilerden daha gösterişli, güçlü kuvvetli idi.

- Başkanı kim seçti? dedim.

Hep birden "öğretmen seçti" dediler.

- Peki siz seçseydiniz kimi seçerdiniz?

- Erol'u seçerdik...

Bütün sınıf haykırarak söylemişti. Bu sırada orta sıralardan sevimli bir çocuk "hayır ben başkan olmam" diye haykırıyordu. Bu Erol'du. Erol'u ayağa kaldırdım.

- Erol, herkes başkan olmak isterken sen niye istemiyorsun? dedim? Erol:

Ben kimseye sert çıkamam, kimseyi dövemem dedi.

- Niçin sert çıkamazsın, niçin dövemezsin demedim, Sohbeti Erol'la sürdürdüm. Erol, çok kitap okuduğunu, okuduğu kitaplarda acıklı konular olduğunu anlattı. En son da Tom Amcanın Kulubesini okuduğunu söyledi. O zaman Erol'u anladım. "Tom Amca'nın kulubesini okuyan, kimseye sert çıkamaz, kimseyi dövemez..."

AĞIN'DA 30-AĞUSTOS-1937 YILINDA ZAFER BAYRAMI MÜNASEBETİYLE MÜSAMEREYİ TERTİPLEYENLERDEN BİR GURUP(*)

Soldan Sağa (Ayaktakiler)

Naim ERBİL	: Müdür Hasan Efendigilin
Bedrettin GENÇOSMANOĞLU	: Sıddığa Bacının Oğlu
Mehmet SERİTAŞ	: Hurşit Dayının Oğlu
Kemal YANDIMATA	: Kahveci Recep Dayının Oğlu
Mehmet ALP	: Şadiye Ablanın Oğlu
İhsan SOYLU	: Necip Beyin Oğlu
Kemal ALP	: Mehmet Alpin Kardeşi
Memduh SOYLU	: Necip Beyin Oğlu

Soldan Sağa (Orta sıra)

Burhan İLTER	: Süleyman Nazifin Oğlu
Mehmet BİLGİN	: Efendigilin Mustafanın Oğlu
Ali Rıza ERSÖZEN	: Çankollugilin (Kasketli)
Hamit SOYLU	: Necip Beyin Oğlu
Reşat ERGÖNÜL	: Öğretmen

Soldan Sağa (Oturamlar)

Mustafa ÖZ	: Yeni Komşugilin (Entarili)
Nevzat İSPİR	: Konaklı Ekrem Beyin Oğlu
Mustafa BERKMAN	: Hocagilin Hasan Efendinin Oğlu
Necdet KORKMAZ	: Sabri Beyin Oğlu
Hüseyin TUNCER	: Aliuşaklı (Lise Şapkalı)

Fotoğraf : **Memduh SOYLU**

* Fotoğraf Eski İlkokulun Önünde Çekilmiştir.

İşte Bir Torun Sevgisi

Bir kız torunum var, dört yaşında. Adı Didem. Ben sensiz nasıl edem, diye söylenir dururum. Kendi kendime hayaller kururum.

O Benim varlığım en büyük gururum.

Bana verseler diyorum. Ağın'a götrürdüm. Böğürtlen toplar yumuşak elleriyle sepetine kordu. Mor mor olur parmakları.

Boyanır böğürtlen rengine dudakları.

Avucumla su içirirdim yudum yudum, kana kana. Kollarımda uyutur ninniler söyledim. Bir çocuk gülüşü rüyalarımda. Yeni tomurcuklanmış bir körpe dal gibi. Güz elmalarına benzer, gamzeli tombul yanakları al gibi.

Elleri elimde sımsıcak, gözleri ta içimde, kırmızı dudakları ufacık. Kelebekler gibi koşardın kırlarda. Ellerin üşürse ısıtırdım koynumda. Kolların halkalı dururdu. boynumda. Sen papatyalara benzersin yavrucağım. Solarsın diye korkarım. Sonra boynum bükük kalır çok üzülürüm. Sen bir kürpe kuzusun, titrerim üzerine, yanaklarından kara gözlerinden operim. Bana gel cici kızım. Saçlarını ben çözüp ben bağlıyayım. Bu taze hayata sen gül ben

ağlayayım. Taş bebeğin uyuttum dizlerimde. Seni anne yapıp, büyüttüm gözlerimde. Ne kadar seviyorum seni, yalan yok sözlerimde. Bir zaman gelecek büyüyeceksin yavrum. Üzerinde siyah okul önlüğün, elinde çantan, körpe dudaklarında bir okul marşı.

Edalı bir kız olacaksın dostu düşmana karşı. Babaanne seni rüyasında gördü. Sana bekleli bir elbise ördü. Akşam yatarken başına uzanacak dedenin kolü. Sabahleyin uyanacaksın yatağın rüya dolu.

Sen benim küçük güneşimsin yavrum. Sen doğarken ben batırım.

Sana doymadan bu kara toprakta yatarım. Gel uzan kollarıma uyuyalım ikimiz bir can gibi.

Gözlerinde rüyalar boncuk boncuk, sularda mercan gibi.

Gittin yavrum niçin gelmiyorsun, yollarını gözlerim.

Hatıra kaldı aynalardaki parmak izlerin.

**Deden Memduh SOYLU
1 Şubat 1981 MALATYA**

Bir Başka Ateş

Gitmekle gönüle koyduğun ateş.
Söylemek istesem dilleri yakar.
Sen gelip söndürsen sade kül kalsa
Bu böyle bir kor ki külleri yakar.

Su serpip yerine fidanlar dıksen,
Ağacı, dahnı, gülleri yakar.
Irmaklar taşıyıp coşkun akıtsan,
Çeşmeyi, dereyi, selleri yakar.

Eş, dostla, bir bölük adamla gelsen,
Halayı, dayıyı, elleri yakar.
Ormana uğrayıp aslan getirsen,
Kaplani, sırtlanı, filleri yakar.

Gittin, bari gelme orda kal,
Hasretin ateşi yolları yakar.
Kal-kal, aramıza bir ömür girsin,
Bendeki bu ateş yılları yakar.

Şeref Bedri ERDEM

HEYBELİ'DE BİR KASIM SONU AKŞAMI -II-

Dr. Kriton DİNÇMEN

O gün nasıl tek başıma Dil Burnu'na yüzdüğümü ve ancak akşam üzeri güçbelâ Ada'yı tutturabildiğimi hatırlarsın. Dalgalar beni Çınarcık'a doğru sürüklerken, güçlükle Ada'nın arkasındaki Terki Dünya'nın kayalıklarına çıkabilmiştim. Mahallemiz, hatta bütün Ada ayağa kalkmıştı. Beni dalgaların alıp sürüklediğini sanmışlardı. Öylesine gururluydum ki, akşama annem ve babamdan yediğim dayak vız gelmişti. Sadece diğer çocukların alaylarından kurtulmuş değil, onların yapamadığı büyük bir şeyi de becerebilmiştim...

O yıllardaydı ki, ilk kez olarak aşık olduğumu anladım; ben doğmadan yedi yıl önce ölmüş bir kadına... Tuhaf-tuhaf bakma bana! yanlış anlamış değilsin... Ben doğmadan önce ölen ve hiç tanımadığım, kimin nesl olduğunu bilmediğim bir kadın ilk sevgilim oldu. Bilirsin, ben çocukken çok severdim Ada'daki mezarlıklarda dolaşmayı. Orada, çoktan unutulmuş ve kime ait olduğunu bilmediğim bir mezar ve mezarın taşında da çok güzel genç bir kadının resmi vardı; 1917'de öldüğü yazılıydı... O çok güzel yüzü, bakışı, başının arkasında topuz yapılmış saçları, hüzünlü duruşu beni öylesine etkilemişti ki... Ben doğmadan yedi yıl önce ölmüş o kadının yaşamını, mutluluk ve üzüntülerini, beklentilerini ve aşklarını hayal eder ve o hayallerin arasında kendime de bir yer ayırırdım. Öylesine aşık olmuştum ki, bir genç kadınla buluşacak bir erkeğin tüm ürperten duygusallığı içinde ona, mezarlığa koşar, mezarının kenarına oturur, resmine bakar dururdum... Bilirsin, hâlâ da, Küçük Tur'dan geçsem gözüm mezarlığın parmaklıklarından içeri dalar

o mezarı ve o resmi ararım. Bunca yıldır ne ben onu aldattım, ne de o beni... Dalma, içimde ona bir yer var...

Bir kaç yıl sonra Neclâ'ya rastladım. Lise bir'de veya iki'de idim. O da benim yaşlarımda ve çok güzel bir kızdı. Her gün beraber yüzerdik; ellerim parçalanıncaya kadar kürek çekerek sandalla onu açıklara, dalganın en ürkütücü, rüzgarın en sert estiği tarafa götürdüm. Tüm erkekliliğimi, kuvvetimi, cesaretimi kanıtlamağa çalışır-dım... Veyahut ta, şansım yardım eder de sandal devrilirse Neclâ ile beraber boğulmak rüyası... Öylesine tatlı bir umuttu ki bu... Bir gün dayanamayıp, kendisine "gel, intihar edelim" dediğimde kızın yüzünün ne hale geldiğini anlatamam: "sen dell mısın yahu!... neden intihar edecekmişiz, daha yaşamadık ki.. hem, ne saçma sapan laf bu" oldu cevabı. Zaten, ondan sonra da benimle pek konuşmadı. Her halde, her tarafından arzu fişkıran genç vücudunu vermek için, aşkını daha akıllıca belirtecek başka bir çocuk aramış olsa gerek...

Neclâ bir daha benimle konuşmadı; ama, benim için de o günden sonra ölüm fikri, ölmek -Ada'nın tepe ve uçurumlarındaki yalnızlığımın yanında- ikinci bir sığınak oldu... Ta, bu güne kadar bana en fazla yardım etmiş olan ve her sıkıştığımda huzuru bulduğum bir sığınak...

Korkmuyorum ölümden; hatta meydan okuduğum da oluyor ona. Kendime karşı saygınlığımın sarsıldığını, tehlikeye girdiğini duyduğum anda, O'nun bana gülümsediğini hissediyorum. Öylesine alıştım ki O'na, (ölüm) bana (yaşam) kadar anlamlı geliyor;

büyükluğun, sonsuzluğun, kusursuzluğun, sevginin, yalın gerçeğin ötesindeki büyük ve güzel Son'dur, Ölüm... Zaten ölümün varlığı, bir gün öleceğimizin bilinci değil midir ki, bize yaşamı değerli ve güzel yapan... Hele de, gerekli gördüğümüzde yaşamı ölümle noktalamaya özgürlüğüne sahip olduğumuzu kavrarsak, bu günkü yaşanan günleri daha da bir gerçekle doldurabiliriz. Nedenini bilmiyorum, ama ben buna inanıyorum; bu, kesinlikle böyle... böyle algılıyorum yaşamı...

Fakülte yılları gelmişti. Artık, tam anlamı ile ve yaz-kış kesintisiz Ada'daydım. Çocukluğumda yaşamak istediklerime, ancak gençlik yıllarımda kavuşabildim... Anladığın gibi, gene uyumsuz bir zamanlama içinde çocukluk düşleriyle gençlik beklentileri birbirine karıştı...

Ve, gene de, annemin beni mutsuzlaştırmak için sonu gelmez çabaları ile karşılaştım. Her şeyin yasak olduğu bir dünya içine sokulmak istendim. Gülmek yasak, gülümsemek yasak, yaşamak yasak, umut etmek yasak... O zavallı da, kendi yaşamına kahredici bir şaşmazlıkla uygulattığı katı kuralların ezikliği ve acısını, kendi mutsuzluğunun hesabını bana ödetmekle rahatlıyordu her halde... Tek bir gün, yüzündeki acı ve bağışlamaz gerginliğin gevşediğini, kendisinin güldüğünü, kendisine ve karşısındakine anlayışlı ve hoşgörülü davrandığını görmedim... Hele, bir anlık dahi olsa, benim mutlu olabileceğim hallerde, kendi odasından gelen hıçkırık ve iniltiyle hâlâ kulağımda... Acıyla burkulan yüzünün, gözyaşları ile ıslanmamış olduğu tek bir günü anımsamıyorum.

Zaten, annemin, tüm katılığı ve hoşgörü­süzlüğü ile içimde yaşadığını her an duyuyorum; gündüzleri bazen ondan kurtulabiliyorsam da, geceleri beni altüst eden kötü rüyalarla, hayatımda yaşiyabildiğim pek az huzurlu anları çok pahalı bir şekilde ödetmeğe çalışıyor.

Bir süre sonra, annemin yasaklarına eklenen ve çevre koşullarının neden olduğu bir sürü başka yasak da bellirdi. Kendimi, yüz metrelik yarışta, karşı tarafa altmış metre avans veren bir yüzücüye benzetmeğe başladım; ve aradan geçen bunca yıl sonra, bu gün dahi bu duygudan kurtulamadım... Hep aynı yarış, hep aynı avans...

Bak dostum, hiç olmazsa bu gün olsun, her zamanki o kırıcı alaylı gülümsemeni bırak... Biliyorum, benim için en acı olan konuya gelmemi bekliyorsun; bu

mesleği seçmiş olmamdaki nedeni anlatmamı, çekinmeden açıklamamı istliyorsun... Antalacağım. Bu akşam, geçmiş yıllardan kalmış bir zaman ve yerde, gerçekten düşün karmakarışık bir yumak gibi önümde durduğu bu ıslak akşamda her şeyi apaçık anlatmağa geldim... Her şeyi, insanı ne kadar yıkarsa yıksın anlatmak, hiç bir noktayı saklamadan, kötüsü ve iyisi ile bana ait olan her şeyi açıklamak zorunluluğundayım... Bunu yaparsam, belki biraz rahatlarım... Bunu sen de biliyorsun...

Yapamadığım ve yapmayacağım bazı şeyleri yapabilmek, bazı tadları alabilmek ve onları yaşamak için bu mesleğe girdim... Öyle ilimmiş, insan sevgisi imiş, diğergâmlıkmış, kariyermiş, araştırma imiş gibi büyük laflar bekleme; hatta para kazanmak, zengin olmak falan da hiç değil... Adının adısı bir neden bana bu mesleği seçtirdi. Bizim ilse son yıllarımızda Marlene Dietrich'in (Jawa Geceleri) diye bir filmi oynamıştı sinemalarda. Filmde bir doktor vardı... Tam hayalimde yaşadığım, ve besbelli ki, benim hiç yapamayacağım bir yaşamı olan bir kişi... Tam bir erkek... Her ilmanda bir sevgilisi olan, dişlerinin arasından yere tükürmesini beceren ve kollarında sevgililerinin isimlerinin dövmesi yazılı yakışıklı ve yakışıklı olduğu kadar da duygulu ve hüzün dolu olan bir şilep doktoru... Uzak Doğu'da bir şilep doktoru... Bunu gör de, gel doktor olma... Hayatın hep kenarında kalmış, hayattan hep ürkmüş çelimsiz ve çirkin çocuğun önünde yeni bir sığınak açılıyordu. Hemen Tıbbiye'ye girdim... Eminim ki, hayatta bana en fazla yardım etmiş olan tek doğru kararım...

Bu gün de, aradan bunca yıl geçtikten sonra, hayatın en ufak bir sıkıştırmasında -tıpkı o filmde olduğu gibi, sığınağım hazır... Aynı sözcükler ard arda sıralanıyor kafamda: "ulan kaçırım... Jawa, Sumatra, Yeni Gine, Borneo'da çalışan bir şilepte doktor olurum..." Biliyorum, bu yaştan sonra artık bu kapı da çoktan kapanmış benim için... Artık çok geç... ama, gerçekten, hayatta bana en fazla yardım etmiş olan hep bu hazır kaçış kapısı oldu... Kaç defa "ulan gidiyorum" dedim kendi kendime... Gayet tabii ki, gidemedim... Gidecek güç yoktu ki bende...

(Devamı Sonraki Sayıda)

AĞIN'A ÖZLEM

Senden ayrılalı tam üç ay oldu
Ne yapsam özlemin yenemiyorum
Ariyor gözlerim her zaman seni
Görmek istiyorum göremiyorum.

Senden ayrılınca anam ağlamış
Dün aldım mektubu, selam yollamış
Sanki gurbet zincir ile bağlamış
Kırmak istiyorum kıramıyorum.

Tanrı, her şeyine güzellik vermiş
Dağına, taşına yeşillik sermiş
Neden sana cennet kadar özenniş?
Sormak istiyorum soramıyorum.

Her şeytyle özledim ben Ağın'ı
Sac ekmeğini ve tere yağını
İlleki Cefi'nin soğuk suyunu
İçmek istiyorum içemiyorum.

Gürol der "Bastın 23 yaşına"
Bu yaşa dek rastlamadım eşine
Sana çirkin diyenlerin başına
Vurmak istiyorum vuramıyorum.

Gürol KORKMAZ 1968

BİTMEYEN HASRET

(Osman Güler Dayıma)

Hic rahat degilsin Altın kafeste
Gözün yok denizde dairede süste
Memleket denilen bitmeyen beste
Her gün mırıldansan az gelir sana

İğneden gölgelik gözün üstünde
Eğrikte su içsen dizin üstünde
Harmanda uyusan tozun üstünde
Vallahide yine vız gelir sana

Hakkonun başının sohbeti bitmez
Beş karpuz kessende kimseye yetmez
Yemeğin üstüne kabaklı pekmez
Bilirim Çıkita muz gelir sana

Yaşadığım günler bir mazi oldu
Fırat var belgesel bir dizi oldu
Bu ayrılık bize bir yazı oldu
Karakişlar bile yaz gelir sana

Bitmeyen bu hasret yakar içini
Bu uğurda ağırtırsın saçını
Denkler hazır topla desem göçünü
Aha şura kadar tez gelir sana

BÖYLEMİ OLACAKTI

Gurbet aldı beni güzel yurdumdan
Ayrı koydu koyunumdan kuzumdan
El sallayıp Aglayanlar ardından
Tanımıyor tanınmıyor gelsene

Büyükler yaşlanmış gözleri görmez
Küçükler büyümüş bize yüz vermez
Ne söylesem boşa der aklım esmez
İnanmıyor güvenmiyor gelsene

Birer birer yöreleri saysamda
Ortaya tüm töreleri koysamda
Ne kadar da MUSTAFAYIM desemde
Tanımıyor tanıtmıyor gelsene

Mustafa ÖZDEN
Bademli Köyü 1992

Mektup

Psikiyatri Kliniği Hastası

Adı: M.H.Ö.

Y - 35

M - ANKARA

Üzülme deniliyor, ağlama deniliyor ama nedenler o kadar çokki uyuyamıyorum neden aileme iki çocuğuma ve hasta babama yaptıklarım, onları günlerce uykusuz bıraktıklarım içimde kanayan bir yara.

Yemiyorum nasıl yiyeyim aileme günlerce yiyecek parası bırakmadan kendi yaşamımı (yaşamak denirse) ayarladım. Eşim ve kızım yanımdan ayrıldıktan sonra oğlumla günlerce bir yumurta ekmek yediğimi biliyorum. Hiç mi çocukların istekleri yoktu, onun bunun giyeceklerini ufalta, kısalta onlara layık gördüm, haklı değiller mi? Senin gibi baba olmaz olsun demeye, heleki "keşke büyük olsaydım baba seni öldürmek geliyor içimden" diyen yine onlardı.

Revamı benim burda gözlerimin önünde onlar varken yemek, uyumak, kaybedilen iş üstüste binmiş; borç üstüste binmiş onların mı hatalar hayır. Toplumdan kaçmam iş gücümü önüne çıktığım bütün

mercilerin suçlama ile ilgili sorgulamaları alsınlar, evimi alsınlar, tüm benliğimi versinler, çocuklarımın bana sevgilerini. Ölümse onların bana bakan, gülen, seven gözleri önünde olsun. Haklılığımı ispat etmeden hakkım olmadan da ben bunlara razıyım yeterki onlar var olsun belki de benden daha iyi yaşamları olur.

Babam lütfetti geldi, geldi ama bin kere öldürdü surat ifadesi, herşeyin açık kanıtı idi.

Bende bunu başka ziyaretçilere, onların hastalarına bakarak unuturum diyorum, ama malesef. Sorgu, sorgu, suç suç içine kapanıklık ve KORKU.

Burada o kadar çok dertli insan var ki aynı durumdaki insanlar aramızda konuşuyoruz ama bu sormada kalıyor ben kendimden başka yoğun karabuluttan sağanak yağışlı sorunlu kimseyi görmedin.

Görürsünüz, mutlaka yanıma gelirler keşke gelmeseler.

NOT : Bir hastanın bana göndermiş olduğu mektup. V.Ö.

ACI ANILAR

Sayfayı yazdım ama okuyamadım.
Gözyaşları arasında bakamadım.
Yırttım da elimle, ateşe atamadım.
Mazımı sayfalar arasında bıraktım.

Hep ıstek hep haykırış
Çevrilmesini isteyen sayfalarda hüznü bakış
Anılarımdaki canlanacakmışcasına yalvarış
Mazımın sayfalarından yine bir kapanış

Acı veriyor bana onları okumak
O günleri hüsrarla anmak
Hayatımdan bir sene daha çalmak
İstemiyorum artık onları tekrarlamak

Düşündükçe geçen günleri
Anladım ki yapamam kanadım tutmuyor
Silemiyorum o aklımdaki hisleri
Hayat yolunda arkadaşsızın dostlar.

Emine KARNAK

EVCIĞİM

G. Mehmet KARNAK

Yıl 1959 bir ilkbahar günü sabahı tan yeri atmadan kalkıp tüfeğimi omuzuma asarak yavaş, yavaş Aliuşağının başındaki evciğin yolunu tuttum. Gün aydınlamakta iken evciğe oturdum ve etrafta nerede keklik sesleri, öttüklerini dinlerken zaman geçti 15 veya 20 dakika sonra evciğin sağ kolundan bir sürü keklığın öte öte kola yukarı geldiklerini sezdim. Karanlıkta belli olmuyor ben de heyecan, sevinme var, tam atış yerine geldiklerinde broviniğin tetiğine dokundum. Kalktıklarını göremedim ama gittimki 4 adet keklik sezsiz yاتیyorlar.

Dört keklik vurdum bulanmış kana
Hiç acımadım vurdum kıydım bu cana
Yaptık pilavımı afiyetle yedik kana kana
Ondan sonra vuramadım dert oldu bana.

Sabah güneşi doğduğunda Osman tepesinde, Fellahlarda, Hekamat tepesi kayalar üzerinde ötüyorlar, sabah olduğunda sessiz bir an keklik sesleri etrafı sarmış acıklı acıklı ötüyorlar bunun heyecanı anında akşam sabah evcik zamanlarını bir hevesle

beklemeye başladık, zamanın tez gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Tabi o zamanlarda evcik çoktu bir gün etraftaki evcikleri saymaya başladım. Osman tepesinde 8, Aliuşağının başında 3, Hekamat tepesinde 2 evcik olduğunu gördüm. O zamanlarda oldukça keklik vardı ama zamanla azalmaya başladı. 1989-1990 yıllarında keklik pınarında, yukarı çukurda öttüklerini, 1991 yılında sade Hozakpurun kum çukurunda, ötüşlerini göz önüne alarak şu günlere üzülüyorum. Her Ağın'a gittiğimde etrafı, soğuk su başlarını, yeşilliklerin altında oturup sigaramı yakıp keyifli bir şekilde içmekte etrafı seyretmekle o neşeli zamanımı geçiriyorum.

Bunları saymakta olam ama ne çareki eskisine nazaran o zamanki gibi bir heves ve neşeli günler geçmiyor. Arkadaş dost hiç kimse kalmadı bunları düşünmekte iken izinin bittiğinin farkına vardım. Ağınma üzgün bir şekilde el sallayarak ayrıldım.

BABAYA ÖZLEM

Kıymet POLAT

B abam, cam babam yok artık. Gitti. Babasızlar arasına alındım. Öksüzlük yakıştırdı. Kuş misali göçtü.

Yo yo umutsuz değilim. Zamana karşıda yarışmıyorum. Gideli çok oldu. Umut tükenmez, sevgin azalmaz, saygımsa hiç bitmez. O yo yo beklerim, her ne hallede olsa...

Yoksun, gittin, dönüşü olmayan "O" yere. "O" yerde neresi ki, bilmem ki. Gidenlerden dönen var mı ola?

Yoksun artık, gelmeyeceksin bir daha; Sabah kahfaltısı, çayına şeker atın, karıştırın. Düğmemi ilikleyin, paltomu tutun, şapkamı verin. Haberler mi film mi? Çorbanın tuzu, ekmeğin tadı, salatanın limonu... Daha bilmem ne ki hatırlatır; Adile Teyzenin filmi, Kaynanalar dizisi, Ecevit'in gidişi, Özal'ın duruşu... Meclis sözünden üstün, beri gel gir içeri!..

Masada oturma adabı, yolda yürüme sanatı. Yemekte konuşma, haberleri dinle... Çok konuşma, çok dinle. İki söyle bir gül. Söylediğini önce kendin işit. Ağlama ki ağlayacağını bilmesinler. Kalemimi iyi tut, iyi kullan kağıdını. Gözünü aç, kulağının birini kapa. Dilin yemek yerken iyi dönsün. Dişini sık ama ses çıkartma. Kaş çatma, ben çatıyorum, çattım da ne oldu. Elmayı bir ısır, ekmeği iki, birini dinlet. Her seslenene aldırma, herkese seslenme Uykuuya aldırma, uykusuz da kalma. Yatağını paylaşma gerekmedikçe. Mecburiyet sayma, işine gelmedikçe. Sev, seni sevdiğine inandıkça. Karşılık bekleme, boş yerede sevme. Gönül koyma her insana. Dost ol, dostlukları gördükçe Öyle sevki sevgin önünde eyilsinler. Dostluğunu sen

anlatma, onlar görsünler. Dürüstlüğü elden bırakma. Yola yalnız çıkma, herkeslede yolculuk etme. Kurda kuşa bakma, tavuğa kiş deme, serçelere aldırma. Gülü koparmadan kokla... Yolundan ayrılma, yolsuza sataşma. Kimsenin kapısına gitme. Yürü dimdik. Siyasete girme, hele ayırım hiç yapma, bir görüşün olsun muhakkak. Gerekmedikçe açma konuşma. Dört duvar arasında kalsada. Ama umudunu hiç yitirme

Umutla dolsun için

Yüzün gülsün biçim, biçim.

Umutsuz bir insan

Yularsız bir ata benzer

24. 2. 1992 ANKARA

DOĞUŞ

Babamın isteği

Annemin marifeti

Verdiler fırına mercimeği

Çıka geldik şu dünyaya

Bir iki üç beş

Derken yedi olmuşuz

Bir ölü bir de düşük

Yükselmişiz dokuza

Umut belemiş

Yememiş yedirmiş

Giyimemiş giydirmiş

Bu kadarı gereksizmiş

Sunnetler askerlikler

Derken evlendirmeler

Torunlar torbalar

Hayatta devinmeler

Bu gün - yarın korkusu

İyi bir hayat umudu

Öyleyse en doğrusu

Gülerek gidelim şu dünyadan

24.2.1992/ANKARA

SEVGİLİYE

Eğer ben seni canımdan fazla sevmiyorsam,
Solan bir sonbahar yaprağı gibi solayım.
Her gece yattığımda seni anmıyorsam,
Kendi aşkımdan ölen bir zavallı olayım.

Eğer senin o saf kalbin başkasını seviyorsa,
Kan kusan hasta bir veremliden beter olasın.
Bunlara vicdanın, ruhun razı olursa,
Dilerim ALLAH'tan kalbine hicranlar dolsun.

İştirmek için bir lahza otatlı sestni,
Kuş olup da yanına gelmek istiyorum.
Baharda suları andıran nefesini,
Su gibi bir yudumda içmek istiyorum.

H. Yeşil GÜLBAHAR

1991 - Ağın

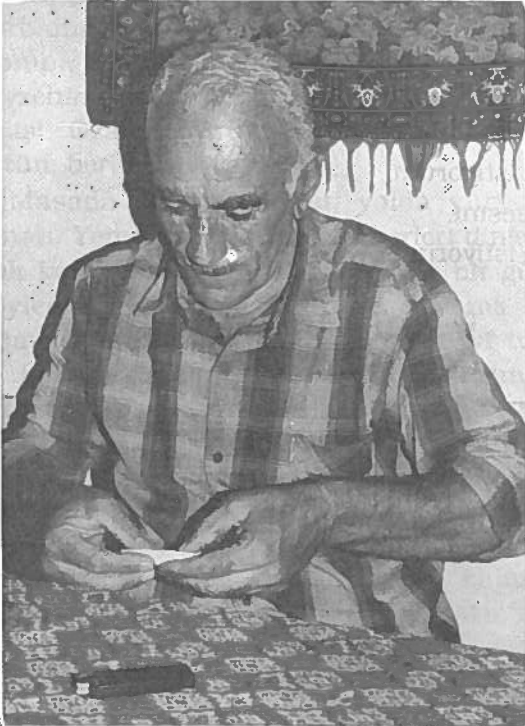
AĞIN'DAN PORTRELER

AĞIN'LI ANAYA

Geçmiş okuyorum resimdeki yüzünden
Anam, teyzem şeklalmış görüyorum gözünden
AĞIN'da anılarım bugün halâ yaşıyor
Bu ihtiyar nurlu yüz, dünlerimi taşıyor.

AĞIN

SİĞARA DUMANINDA ANILAR

Sardığın sigarada yıllırım duman olmuş
Nasıl zaman zaman geçmişki; resimler bile solmuş
AĞIN içimde hasret,
Ağın'lı bana kardeş
AĞIN'da gece başka,başkadır doğan güneş.

AĞIN

Zıyaeddin YAZICI
Ağustos 1990

Fotoğraflar: Cüneyt ÖZKUL

AĞIN'DAN FIKRALAR

H. Cüneyt ÖZKUL

YEMESEN ÖLÜRMİYDİN

İnsanların yiyip içmelerinin Havva anamızın Adem Babamıza şeytana uyarak cennette elmayı yedirmesi ile başlamış olduğu bilinir.

Osman Ağa tarlada tam kendini işe verip, büyük bir hızla çalışırken acıktığını hissediyor. Yemek için işi bıraksa işten geri kalacağı için HZ. Adem'e kızarak "Biraz daha yemesen ölürmiydin hı, nolurdi yemesen".

ZOR TUTTURURSUN

Osman Ağa yaz sıcağında, ramazanda oruçlu tarlada ekin biçerken, kan ter içinde kaldığı bir sırada gözlerini yukarıya kaldırıp, Tanrı'ya "Gelecek yıl orucu zor tutturursun bana çünkü hava böyle gidecek olursa gelecek yıla kalmam, ölürüm" der.

BUNUDA AL

Osman Ağa tarlayı derip, ekini bağ yaparak, tam ata yükleyip götüreceği sırada bir fırtına çıkar. Bağ yapıp hazırladığı ekinin büyük bir kısmını, tarlanın altından geçen, Fırat nehrinin bir kolu olan Murat'a döker. Geride 1-2 bağ ekin kalır. Çok kızan Osman Ağa, kalanları kucaklayıp Murat'ın kenarına gider ve "Bunları niye bıraktın, bunlarda senin olsun!" diyerek kalanları da kaldırıp Murat'a atar.

YA BU REŞBERLİĞİ KALDIR YA DA MÜSLÜMANLIĞI

Bir gün Osman Ağa Çarıkkol'dan huysuz eşiği ile şahra (buğday sapı) taşıyormuş. Osman Ağa bir tarafı düzelttikçe eşek öbür tarafa deviriyor, "çüş" dedikçe tırıs gidiyor. Sanki bütün bunları Osman Ağa'ya inat için yapıyormuş. Tabii Osman Ağa durur mu, basıyor küfürü. O sırada Müderris Hüseyin Efendi'de yol kenarındaki mezarlığı ziyaretten dönüyor. Hırsından iyice gözü kararan Osman Ağa onu görmeyerek küfüre devam ediyor. Müderris Hüseyin Efendi, Osman Ağa'nın çok küfür ettiğini görünce, "Sabırlı ol Osman Ağa günaha giriyorsun" deyince, Osman Ağa bu soruyu bekliyormuş gibi. "Huh eyki rasladın, zaten ben de sana geliyordum. Ya bu reşberliği galdurajaksın ya da müslimanlığı, yoğsa biz bu gedişnen cennet yüzü göremeyecevük. İşte görürsin ikisi birarada olmur.

NE KÜFÜR EDOORSUN

Osman Ağa karısına, "kim ne derse desin; pelemezi şu fiattan aşağı inme" diye tembihler ve kahveye gider.

Kahvede pekmez almak için soran kürtlere, "Gel kıvra şurda bir dul kadın var, anlaşırsanız alırsınız." diyerek kendi evine götürür. Kürtlerle karısı girerler pazarlığa. Kadın, Osman Ağa'nın tembihlediği fiattan aşağı inmez, kürtlerde o fiyatı vermez. Sonunda kürtler kızarak "ağzına karısı" diye küfür edince, birhayli bozulan Osman Ağa. "Almasan alma canım, ne küfür edoorsun elin karısına." diye cevap verir.

ANLAT BANA

Zaman kusuyor
Çılgın rüzgarların anaforlarıyla
Çocukluğumu anlat bana
Beyaz zuvakların, beyaz köşkleri
En güzel dikenlerin açtığı dağlar
Çoban kaşıkları, kengerler
Sana sevgimi anlat bana
Her mahalledeki dıngınsız akan çeşmeler
Arkların ve bal arılarıyla
Yeşilliklerindeki buram buram
Serinlikleriyle
Dupduru karanlığındaki kayan yıldızlarıyla
Yüreklerdeki umutları anlat bana
Şimdi, şimdi yalnızca
"Yalnız Hasretliğimi" anlat bana.

Pervin BİLİR

18 Ağustos 1992

FOTOĞRAFLARLA ANILAR

17 Mayıs 1959 Lalahan Gezisi

Soldan Sağa: Ön Sıra: Behiye MODAN, Yıldız DİNÇER (ONAY), Perihan ONAY, Aysel SERİN (SOYLU), Faruk ŞAKAR, Bn. ŞAKAR, Ülkü AYATA (SOYLU).
Arka Sıra: Yüksel NİKSARLI, Ayten OĞUZ (ACAR) Nuri MODAN, İsmail BEYDEMİR, Ergun UZUNOĞLU, Melahat UZUNOĞLU, Lütfü UZUNOĞLU, Saadet TURAN, İlhami TURAN.

Fotoğraflar: **Vakıf ÖZKUL**

AĞIN'DA GELİN-KAYNANA MANİ ATIŞMASI
(21. 8. 1992 "Dünden Bugüne Ağın"
Gecesinden Derleme)

GELİN

Gaynananın iyisi
Derin ola guyisi
Namaz gıldığı yerde
Soksun ilan yavrusi

Gaynanam gara mesti
Beni oğluna kesti
Kestide eyl mi etti
Adlı bağına bastı

Gaynanayı netmeli
Gaynar gazana atmalı
Yandım Allah dedikçe
Altına odun atmalı

Tencirem demir gaynana
Emir benim gaynana
Oğlamı sen doğurdun
Emir benim gaynana

KAYNANA

Ah gelin kötü demem
Ayrığın oti demem
Benim oğlum olmasa
Gapumun iti demem

Oğlum var sülün gibi
Gelinim ilan gibi
Eriye devrülesin
Oynayam düğün gibi

Bu gelini gövmalı
Öğüne ot yaymalı
Hani arpam dedükçe
Gurtlu kelek soymalı

Tencirem demir gelin
Emir benimdir gelin
Oğlamı ben doğurdum
Sen gabuk gemir gelin

Masa üstünde şişe
Devrüle yere düşe
Gaynanamın başına
Değirmen daşı düşe

İrafa fincan goydum
Dibine mercan goydum
Gaynanamın adını
Guyruklu sıçan goydum

Garşu çeşme buz gibi
Gaynanam domuz gibi
Eğer gaynanam ölse
Ben gezerim kız gibi

Duvara çakdım gazuk
Gaynanam ölmüş yazuk
Öldüğünü aramam
Bir top bezine yazuk

Ben cahilim bilmedim
Şaka bilip söyledim
Gız anam sen olmasan
Ben gelinniği neylim

Masa üstünde desdi
Guşak belimi kesdi
Oğlum eve gelende
Gelin dilini kesdi

İraflar dolu fincan
Gelinim aynı cancan
Adız delüye çıkmış
Bele söledi amcan

Garşu çeşme buz gibi
Gelinim domuz gibi
Bozuktur sizin südüz
Bizimki ağız gibi

Gazuk çakmam duvara
Bizim gelin avara
Ben oğluma danışdım
Gatajağum davara

İhtiyarım bilmedim
Horataydı söyledim
Yanıma gel gelinim
Güzelliğin göreyim

BERABER

Çıyırıkda var ağırşah
Gelde de artuh barışah
İhın ahbaplar gelmiş
Arasına garışah

NOT: Gelin Manileri: Sevim Yılmaz, Ayşe Dirican, Nurcan Yılmaz'dan derlenmiştir. bütün kaynanaları temsilen (Anam İçin) kaynana manileri tarafımdan düzenlenmiştir.

21.8.1992
Ahmet SAMUR
Öğretmen

GENÇLERİN SAĞIRASI

GÜLMECE

■ ELAMAN ARANIYOR

■ Kullanılmış arabalar satan bir firma eleman arıyordu. Biri geldi.

- Müdür Bey, dünyayı gezseniz benden iyisini bulamazsınız. Müdür bunun üzerine satılık arabalardan birini adama göstererek

- "Pekala" dedi.

- "Bunu eğer satabilirsenez işe alınırsınız"

Adam, bir hafta sonra firmaya geldiğinde yüzü bir karıştı

- "Bu işte dünyada ikinci kişi olduğumu itiraf etmeliyim müdür bey"

- Pekı birincisi kim?

- Bu arabayı size satan adam!...

■ YENİ İCAT KAPAN

- Nasıl yeni icat ettiğin kapan işe yaradı mı?

- Hem de nasıl? Üç fare buldum sabahleyin Üçüde kapanı görünce gülmekten ölmüş.

■ Adam eve gelmiş Elbise değiştirmek için gardoropun önüne geldiğinde "rap rap" sesleri gelir.

Gardopların içinde ne olur?

- Elbiselerin Modası Geçmektedir.

■ TOPLANTI

Çok önemli bir toplantıya katılıyorlardı. Salona girecekleri zaman adam karısının kulağına fısıldadı:

- Karıcığım, sağ ayağındaki çorabın çizgisi yana kaymış.

Kadın belli etmeden çorabını düzeltti ve kocasına sordu.

- Öteki çorabımın çizgisi düzgün mü?

- Onu hiç sorma. O ayağına çizgisiz çorap giymişsin.

DUT AĞACI

Çocuk komşusunun bahçesindeki dut ağacına çıkmıştı. Bir süre sonra komşusu dalda çocuğu görünce bağırdı.

- İn aşağıya! Senin babana da söyleyecek bir çift sözüm var.

Bunu duyan çocuk, daha yukarı dallara doğru bakarak seslendi.

- Babal Bey amca sana birşey söyleyecekmiş.

Uğur KAYA

Yenimahalle End. Meslek
Lisesi 3. sınıf öğrencisi

HABERLER

— "Geç aldığımız bir Haber"

Nevzat, Fatma (YAŞAR), Rasim ve Mustafa ÖREN'in, babaları Mehmet ÖREN (Kamilgilin Mehmet Dayı), 11. 5. 1992 tarihinde Elazığ'da vefat etmiştir. Kendisine Tanrıdan rahmet, yakınlarına başsağlığı dileriz.

— Merhum Mehmet Sabri DEMİRKOL'un eşi, Şükriye YILMAZ, Ömer-Ahmet ve Yahya DEMİRKOL'un anneleri Emine DEMİRKOL, Vahşende 6. 11. 1992 tarihinde vefat etmiştir. Merhuma tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına baş sağlığı dileriz.

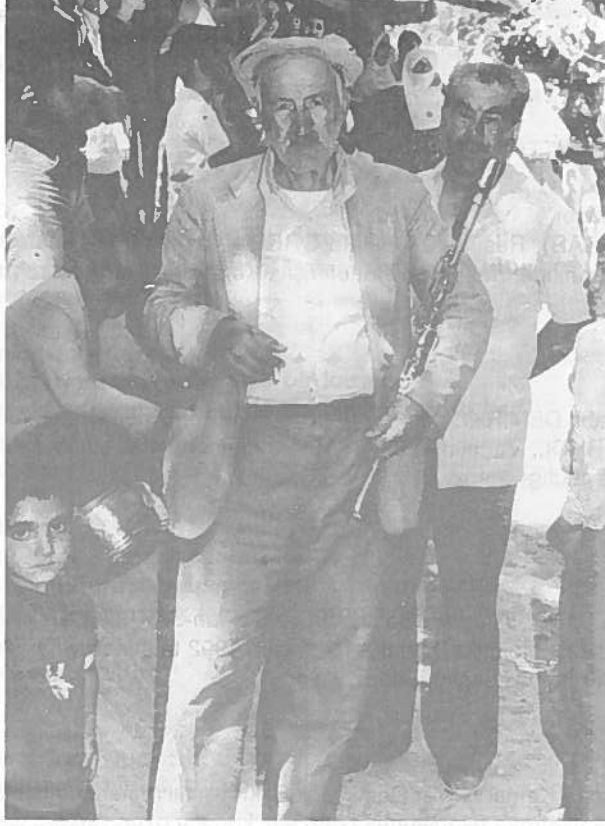
— Hatice Güllü SAKALLIOĞLU'nun eşi Selahattin ve Osman SAKALLIOĞLU, Saliha OĞUZ'un babaları, vefakar - cefakar Sakallı Mustafa Dayımız 10. Kasım 1992 tarihinde vefat etmiştir. Merhuma Tanrıdan Rahmet, tüm yakınlarına baş sağlığı Dileriz.
Nur içinde yatsın.

— Ünlü romancımız Yaşar Kemal'in "Yer Demir Gök Bakır" isimli romanı hemşehrilerimizden Nihat ASYALI tarafından aynı adla tiyatroya uygulanmış olup, söz konusu oyun Ankara Sanat Tiyatrosu sahnesinde oynanmaya başlamıştır.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
1	A	D	N	A	N	B	I	N	Y	A	Z	A	R		A	H
2	K	A	I	D	E		H	E	I	S	E	N	B	E	R	G
3	R	I	B	O	Z	O	M		Y	A	K	A		F	A	
4	O	R	A	N		K	A	L	E	C	I	K		E	L	A
5	S	E	H	I	M		L	O	C	A		A	N	L	A	M
6	T			S	I	M		Ş	E	K	E	R	L	E	M	E
7	İ	K	A		L	A	M		K		L	A		K	A	L
8	Ş	E	H	R	A	Z	A	T		Y	E		A		K	I
9		B	E	S	T	E		A	Y	A	V	I	R	I		Y
10	K	A	N			R	A	F		L	O	T	A	R	Y	A
11	A	N	K	A		E	K	R	E		M	A	Z	I	A	T
12	S			P	A	T	L	A	M	A		K	I	S	T	

GEÇEN SAYIDAKİ BULMACANIN ÇÖZÜMÜ

GANİ DAYI

Tüm Anadolu'da olduğu gibi, yöremizde de ulusal sazımız davul ve zurnadan oluşurdu. Tanzi-matla, mehterin yerini batı sazlarını içeren bandolar aldıkça, askerlik hizmetlerini bandocu ola-rak yapanlar, terhislerinden sonra, yerel havalarını askerlikde öğrendikleri klarinetle çalmaya başlamışlardır. 1880-1900 yılları arasında yöremizde, Vahşen Ermenilerinden üç kardeşten biri-nin çaldığı klarinet, böylece müslüman halkın eline geçmiştir. İn'li Fazlı, Cücügen'li İhsan, Arap-kir'li Hüseyin çavuşlar bu müslümanlardan yöre halkı olup, ilk klarinet çalan hemşerilerimizdir. Tepte'den Burhan'ın babası, Gani Dayımızın ağabeyi Mustafa, İzmir'den dönüşünde klarinetiyle düğünlere gider, yanına da Gani Dayımızı alarak öğretirdi. 1912 doğumlu Gani Dayımız bu sazı daha ciddiye alıp, ağabeyinin ölümünden sonra çalmaya devam etti. Eğin-Arapkir-Ağın yöresinin ulusal sazı durumuna getirdiği sazını, üstün bir üfleyişle çalan Gani Dayımız, yöre halkının yakını, küçük büyük herkesin özel dostuydu. Onun şahsında hem Arapkir-Ağın özdeşleşmesi, hem de ortak folklor ezgilerimizin birlikteliği oluştu.

19.12.1980 günü, bir tanıdığına yer vermek için ayağa kalktığı sırada hareket eden traktörden düşerek, yaşamının sonuna ulaşan büyük folklor ustası, herkesin sevgilisi ve yakını Gani Dayı'mızı saygı ve rahmetle anmak, bir kadirbilirlik borcumuzdur. Fotoğrafına bakarak aynı di-leklerimiz tekrarlıyoruz.

AĞIN